

NAMATAY na Birhen

Nobela ni HILARIA LABOG

(Ika-7 Labas)

ANG PALIGSAHAN

HINDI KO akalain! —nalu-lumbay na nasabi ni Nora, nang umagang dumating si Edmundo upang sunduin ang mag-iina. —Maniniwala ka ba kung sabihin ko sa iyong hindi kami makasasama. dahil sa nagkasakit ang Nanay?

—Anooo? —malakas na tanong ng binata. —May sakit?

—Oo, nariyan siya sa silid at kagabi pa nilalagnat.

Kung bumagsak man sa ulo ni Edmundo ang isang mabigat na bato. hindi pa marahil siya magugulat. hindi matatakot na katulad nang pagkagulat niya ngayon na mabatid na hindi makasasama ang mag-iina, dahil sa pagkakasakit ng matanda.

—Tingnan natin, kung ano ang kanyang sakit! —ang kanya na lamang naimungkahi.

Naunang pumasok sa silid ay si Silvia. Sumunod si Edmundo at sa likuran ay matamlay na humahakbang si Nora. Pagdating sa loob ng silid, naupo si Edmundo sa gilid ng katreng hinihigangan ng matanda. Dahandahan niyang hinipo ang isang kamay nito at pinakiramdaman ang pulso. Nagising ang matanda at idinilit ang mga mata.

—Edmundo! —ang mahinang wika. —Ikaw na sana ang bahala, anak... hindi ako makasasama, sapagka't mabigat ang aking katawan!

—Huwag kayong mag-alaala... —ang magiliw namang sagot ni Edmundo, —mapapawi ang bigat na iyan ng inyong katawan.

Nagsinungaling si Edmundo sa matanda. Ang totoo, nalalaman na niya na ang lagnat ni aling Ninay ay mataas. Maáaring mahulog sa tipus at iba pang mapanganib na sakit na dumarating dito sa Pilipinas. Tinapik-tapik ng kanyang hintuturo ang dibdib ng matanda, dahil sa wala siyang dalang estetoskop. Pinabiling pa niya ito at tinuldoktuldok ang likod.

Nag-ibayo ang kanyang sapan-tahang hindi lamang lagnat ang sakit ng kaawaawang matanda. Sumulat siya ng dalawang reseta

at sinabi kay Nora ang mga nararapat gawin.

—Ang dinaramdam ko ngayon... —nag-iisip na nasabi ni Edmundo pagkatapos maipaliwanag sa dalaga ang mga nararapat gawin sa maysakit, —ay mapipilitan akong umalis nang hindi ka kasama, sapagka't magiging kahiyahiya sa aming mga inanyahan kung hindi nila ako makikita toon.

—Dinaramdam ko rin na hindi makasama sa piknik na parangal sa inyo ni Rey, nguni't nakita mo namang maysakit ang Nanay, Edmon! —nalulungkot na nasabi ng dalaga.

—Babantayan ninyo ang matanda, dahil sa alinlangan ako sa kanyang lagnat, —ang pagtatapat na ni Edmundo sa dalaga. —Ako na lamang ang sasaglit sa piknik at mamayang gabi ay babalik ako rito. Kung sa gamot na ibinigay ko ay hindi pa siya ma-

yang kalagayan

Hindi nakasagot si Nora, sapagka't parang mayroong sumasakal sa kanyang lalamunan. Lubos niyang ikinalulungkot ang salusalungat na mga pangyayaring naganap sa kanyang buhay. Kung kailan siya nararapat dumalo sa parangal na ihahandog sa lalaking mahal sa kanyang puso, ay saka pa nagkasakit ang kanyang Ina!

—Pupunasan mo ng mainit na tubig, tuwing ika apat na oras...

—ang bilin pa ni Edmundo sa dalaga, —pagkapunas ay papahiran mo ng alkohol ang buong katawan.

—Oo, tuwing ika apat na oras...

—Hanggang mamaya, giliw ko matamlay na paalam ni Edmundo sa dalaga at hinigpit ang kamay nito.

—Hihintayin kita, Edmon! —paos na ang tinig ng dalaga nang

Ligaya Rin Ng Binatang Mapusuan Ng Magulang Ang Dalagang Sinusuyo At Tapat Na Kasintahan.

karamdam ng kabutihan, mapipilitan tayong dalhin siya sa Pagmutan.

—Mabigat ang sakit ng Nanay, kung gayon? —may luha na sa mata ang kaawaawang dalaga nang magtanong sa binata.

—Maano nawang magkamali ako, nguni't ang bagay na iyan ay huwag mong ipaalam sa maysakit. Sabihin mong walang anoman ang kanyang lagnat at siya ay gagaling, —ang pagtatapat ng binata.

—Oo, ganyan ang sasabihin ko.

—Aalis na muna ako at mamayang gabi ang aking balik.

—Ikaw ang bahala...

—Huwag mong pakakanin ang maysakit kundi katas lamang ng kahel, hane? —ang kanyang habol.

—Oo, katas lamang ng kahel o katas ng kalamansi!

—Oo, iyon lamang sa ngayon at kung bumuti siya hanggang bukas ay saka na natin bibigyan ng pagkaing mababagay sa kan-

mangusap at matamlay ang katawan nang ihatid ang binata sa puno ng hagdanan.

May luha nang nakapamintana sa kanyang mga mata nang ihatid niya ng tanaw ang umalis na binata. Ito naman ay sumakay agad sa isang taksing nagkataong dumaraan ng mga sandaling yaon at napahatid sa kanilang bahay upang kunin ang kanyang Ina.

—Ang akala ko ba... —ang pansin agad ni aling Sisa na Ina ni Edmundo, —mayroon kang inanyayahang dalaga, Edmundo?

—Mayroon nga Inay, nguni't nagkasakit ang kanyang Ina, kaya hindi nakasama sa akin! —nalulungkot ang tinig ni Edmundo nang ipaliwanag sa Ina ang tunay na nangyari.

—Si Reynaldo ba ay naroon na sa kanila? —ang tanong uli ng matanda.

—Naroon na siya. Inay, noon pang Huwebes. Katulong siyang nag-aayos sa kanilang bahay.

Nagpahanda pa siya ng mga bangkang lunday na masasakyang papunta sa palaisdaang pagdaraan ng piknik.

—Marahil ay marami ang panauhin nina Reynaldo, hindi kaya?

—Oho, marami nga silang inanyayahan, —ang sagot ni Edmundo, —kaya hindi ako nag-anyaya ng mga kaibigan ay dahil sa nalalaman kong marami ang mga panauhin nilang darating doon.

Hindi nainip ang mag-ina at dumating sila sa tapat ng bahay na kanilang pupuntahan. Inabutan na nila roon ang maraming tao na sa ayos ay kararating ding katulad nila. Mayroong ilang awtong nagkakasunod-sunod ang pagkakahanay sa magkabilang panig ng daan. Pagkatapos na maipakilala ni Edmundo ang kanyang Ina sa Ina ni Reynaldo, hinarap niya ang isang kaibigang kasabay nilang nakatapos sa panggagamot.

—Edmon! Edmonnn! Saan ka naroon, Edmon? —ang malakas na sigaw ni Rey na kanilang narinig.

—Narito ako, Rey! —pasigaw ding sagot ni Edmon. —Bakit ba?

—Halika rito sa silid na kainan, Edmon... —ang muling sigaw ni Rey

Iniwan ni Edmundo ang kausap na kaibigan at tinungo ang silid na kainan. Inabutan niya roon ang dalawang babaing kausap ni Reynaldo. Nang siya ay dumating, nalarawan sa mukha ng kaibigan ang lubos na kasiyahan.

—Edmon... —ang salubong ni Reynaldo, —halika sandali at nais ka raw makilala nitong aking kapatid at kanyang kaibigan.

—Siyanga ba? —nakatawa namang sagot ni Edmundo. —E... sino ba sa dalawang kagandahang ito ang kapatid mo?

—Ito! —ani Reynaldo at hira-wakan ang bisig ng isang dalagang kayumanggi ang kulay ng balat, nguni't matangos ang ilong at balingkinitan ang magandang hubog ng katawan, —ito si Estrella, ang sumunod sa akin.

—Kumusta ka, Estrella? —ang magiliw na bati ni Edmundo sa

dalaga at hinigpit ang kamay sa kanyang palad.

—Gloria... —ang tawag ni Reynaldo sa dalagang kaibigan ng kanyang kapatid, kayumanggi rin ang kulay ng balat, mahawas ang tabas ng mukha, nguni't mataba kay sa kapatid ni Reynaldo. —ito si doktor Edmundo Ramos, na naibalita ko na sa iyo, kanina pa.

—Ahaaa! Sila pala? —ang sagot namán ng dalaga na lipos ng pagkamangha.

—Ang bago ninyong lingkod, binibini... —ang magalang na turing ni Edmundo.

—Aba! —gulat na gulat namang bati ni Reynaldo. —Bakit ba magpupupuan pa kayo? Hindi naman kayo katandaan, a? Bakit

kayo magpupupuan at hindi magikawan at magpalagayan ng loob, nang maging masigla ang piknik na ating gagawin sa palaisdaan?

—Siyanga naman! —ang ayon ni Estrella. —Huwag mo na siyang pupuin, Glory, at huwag mo na rin siyang pupuin, Edmon.

—Sigi... huwag na kung huwag! —nakatawang ayon ni Gloria.

—Mga babae... —ang malakas na sigaw ng isang matandang lalaki, —sinusino sa inyo ang malamang lumangoy?

—Ako! —ang sagot ng isa.

—Ako! —ang sagot ng pangalawa.

—Ako! —ang sagutsagutan ng lahat na umaabot sa bilang na dalawampu.

—Kung gayon, magsipagbihis kayo ng pampaligo at sasakay kayo sa mga bangkang lunday nang pagpunta sa palaisdaan! —ang muling sigaw ng matandang lalaki. —Magpapaligsahan kayo sa bilis ng takbo at kung aling bangka ang maunang dumating sa palaisdaan ay tatanggap ng gantimpala.

—Sigi... —nagagalak na turing ni Gloria at sa mukha ni Edmundo nakatingin ang namumungay na mga mata, —sumali tayo sa paligsahan?

—Kung sasali tayo ay kailangang magpalit na tayo ng damit pampaligo, —ang paalaala ni Edmundo sa mga dalaga.

—Tena, magpalit tayo! —ang ayon ng nagagalak na si Gloria.

Mayo 27, 1953 BULAKLAK 27

—halina Estrella at magpalit tayo ng damit pampaligo.

—Tena...

Ang mga babae ay biglang nangawala sa harapang yaon. Nagsipasok sa mga silid at nagsipagpalit ng damit. Nang sila ay magsilabas, namangha ang mga lalaking naroon, sapagka't nakalantad na ngayon ang kanilang mga binti at hita, gayon din ang mga dibdib at likod. Panlangoy ang kanilang suot. Sina Edmundo at Reynaldo at ibang binatang naroon, ay nangakasuat na rin ng pampaligo. Ang Ina ni Edmundo ay kausap naman ng Ina ni Reynaldo. Sa awto magsisisakay

(Sundan sa pahina 36)

—Aaba, magaling... Sabi ko na nga ba eh... Tingnan mo... Iyang sinabi mong iyan ay mga kislap ng iyong pag-iisip na nag-papakilala ng lihim na katalinuhan. Sayang ka... Berto... Sa- yang kang talaga.

—Mag-aral?... At aanhin ko ang karunungan sa aming nayon? Maáari pa kaya akong mataas di- to sa gitna ng aming karalitaan? Dito'y nabubuhay kami ng paya- pa, walang dumadaing.

—Aywan ko ba... —at napa- buntong hininga si Rita. —Hin- di mo nga ako malintindihan. Kayo ang bahala... Kung ibig ninyong mabuhay at mamatay sa kamulalaan ay kayo ang masusu- nod. Kayo ang hari ng inyong sarili.

—Ang sabi ng Tata Kulas ay... —At sino ba ang Tata Kulas na iyan na lagi mong binabang- git sa akin?

—Iyan ang isa sa matatanda ng nayon. Magaling siyang plautis- ta...

—Musikero?... Aha, hindi ko nalalamang dito'y may orkesta?

—Hindi, Aling Rita. Dito, no- ong araw ay bantog na bantog ang musikong bumbong... Ang aking ama ang maestro noon, at si Tata Kulas ang umihip ng plauta.

—Musikong bumbong?... ang malakas na tanong ni Rita.

—Oo, Aling Rita. —at nang mabanggit ang bagay na yaong lalong mahal at malapit sa kan- yang puso ay tila nabuhayan ng loob si Berto. —Nakita ninyo ang mga biyas na kawayan at

buhong na iyan na nakasasakit ng mabuti upang pagulangin sa araw?

—Alin? Ito ba?... Akala ko'y mga panggatong ito?

—Hindi, Aling Rita. —ang ma- siglang wika. —Iyan ang gaga- win naming kasangkapan sa pag- tatayo ng bagong banda ng mu- sikong bumbong. Makikita nin- yo, at marahil sa isang taon, sa muli ninyong paghabakasyon di- to, ay maririnig na ninyo ang ma- gagandang tugtugin ng musi- kong...

—Bumbong... —at napata- wang tila nakaaglahi ang dala- ga. —Hindi mo ba nalalamang lipas na iyan?

—Lipas?... Noong unang pa- nahong buhay pa ang aking ama at kabataan ni Tata Kulas ay tan- yag na tanyag ang musikong bumbong. Hindi maaaring lumi- pas ang...

—Talagang kulang ka pa sa pag-unawa, Berto, —ang tawa ng dalaga. —Hindi mo ba nalala- mang tayo'y nasa bagong kabi- hasnan na? Maáring ang musi- kong bumbong ay kilala at tan- yag noong araw, bago dumating ang mga Kastila at Amerikano, nguni't ngayon, ngayong maunlad na maunlad na tayo, may orkes- ta, may radyo-graponola, may piano, may makabagong kagami- tan sa pagtugtog ay... saan mo iaagapay ang iyong musikong bumbong...?

—Iyan ay...

—Berto, sayang lamang ang iyong pag-aaksaya ng panahon. Bakit kayo maggugugol ng pana- hon sa bahaw at paos na tinig na iyan na nakasasakit ng sala- min ng taynga? Ibig ba ninyong pagtawanan? Musikong bum- bong...

—Nagkakamali ka, Aling Rita.

—giit ni Berto na tila pinamula- han ng mukha at napilitang mag- tanggol. —Kung marami man ang kasangkapang hatid ng ba-

gong panahon, ay walang pagta- luma ang musikong bumbong. Iyan ay sariling atin, ating lik- ha, tatak ng ating pagkalahi, sa- pagka't ang kasangkapan, ang tugtugin ay atin ding sarili. Ma- aári nilang pagtawanan, nguni't para na ring pinagtawanan nila ang ala-ala ng kanilang mga ni- numo.

—Iyan ay tanda ng walang ka- unlaran, Berto. Samantalang ang iba'y nagsisikap na umunlad at magbago, kayo naman dito'y tu- lad ng alimangong paura kung lumakad. Hindi nga dapat pag- takhan kung bakit habang umu- unlad ang lahat ng sulok ng Pi- lipinas, kayo rito'y tila panahon pa ng ating mga enkomiendas, ng mga gobernadorcillo, at...

—Hindi ko nakikilala ang mga sinasabi mong iyan.

—Sapagka't hindi mo napag- aralan, Berto. Sayang...

—Aba, tila nagkakaigi kayo ng pag-uusap diyan sa libis ah... — ang kanilang narinig na salita ni Aling Maria na nakalapit pala nang hindi nila namalayan.

—Tungkol sa inyong musike- rong Bumbong... —ang pabiro ni Rita.

—Naku, at sinabi pala sa inyo ang kinalolokohan ng aking anak? —pahinagpis na wika ng ina. —Iyan nga po ang madalas naming ipagkagalit... Buhat nang ipasok sa ulo niya ni Kum- paring Kulas ang pagmumusikong bumbong ay wala nang inatupag ang batang iyan kundi ubusin at tilarin ang ating kawayanan upang makapili daw ng may hu- gis trombon, may hugis na... na- ku... aywan ko nga ba...

—Nguni't lipas na sa moda ang musikong bumbong? —ang mala- kas na wika ni Rita. —Ibig lang ninyong mapagtawanan kayo, na kung lumakad sa daan at tumug- tog ay walang makapupuri kun- di ang mga batang paslit, at sun- dang-sundan kayo ng isang kuwad- rang aso...

—Nakita mo na? —ang pani- nisl ng ina sa anak. —Narinig mo ang sinabi ng senyorita...? Naku, Senyorita, hindi ako nag- kukulang ng pangangaral sa ba-

tang iyan, talagang matigas na ang ulo ngayon at may tayngang matigas pa sa kawale...

—Nguni't...

—Bueno, Berto. Magpanhik ka ng kahoy at nang tayo'y maka- pagluto na. At tayo na kayo, sen- yorita sa bahay. Mainit na po at kayo'y bagong paligo.

(ITUTULOY)

NAMATAY NA BIRHEN

((Buhat sa pahina 27))

ang matatandang babae at hindi sa bangkang lunday na sasakyan ng mga kabataan.

—Mga babae, nakahanda na ba kayo? —ang malakas na tanong ni Reynaldo.

—Oo! —ang sagutsagutan ng lahat.

—Kung gayon e... tena at nang hindi tayo tanghaliin sa da- gat.

—Tena... —anang mga babae.

Nagsunod-sunod na silang na- naong. Nangunguna ang mataas at matandang lalaking amain ni Reynaldo na sinusundan nilang lahat. Pagdating nila sa tabing dagat, hinarap sila ng matanda at nangusap.

—Ayannn! —anya. —Sampung bangkang lunday iyang gagamitin ninyo. Maáring sumakay sa ba- wa't isa ay dalawang lalaking sa- sagwan at dalawang babae.

—Sigi... sakay na kayo mga binibini! —ang biro ni Reynaldo. —Dalawang lalaki at dalawang babae.

—Doon tayo Edmon... —ang mungkahi naman ni Gloria kay Edmundo at itinuro ang isang bangkang lunday na may pintang luntian, —isama natin si Estre- lla at ang kanyang 'boy friend'.

—Aba! —nagtatawang sagot ni Estrella. —Wala naman akong 'boy friend, a?

—Wala ring akong 'boy friend'... —ang sagot naman ni Gloria. —kaya si Edmon na ang isama natin! Ahaaa! Hindi pala... si doktor Edmundo Ramos pala ang isama natin at kahit si- no sa mga panauhin mong lala- ki, Estrella.

—Sigi na nga... —nakatawang

WANTED

Agents throughout the country and abroad to sell new colored Post Cards of Philippine Views and of the Philippine International Fair. Send \$2.00 to cover for samples to: P. I. EXPORT & IMPORT JOURNAL, P. O. Box 187, Manila.

"SANGGUNANG NAGPAPAYO NG KAPALARAN"

Ayon Kay, Khelly * J O E S A N D I *
B. Viejo, St. 5-A Callejon CONDE, Quiapo, Manila.

Pawari ng KAPALARAN sa kasalukuyan at darating sa wastong pamamaraan sa ika-aanyo ng inyong: PAGYBIG, PAGAASAWA, PANALAPI, PAMUMUHAY, PANGANGALA- KAL, HANAPBUHAY, KABUHAYAN, AT IBA PA. Sulatan ngayon din at ipadala sa aming Tanggapan. Lakipin lamang ng hula- gang piso (P1.00) sa loob ng sobre, at sa pag- babalik ng koreo ay tatanggapin na ninyo ang SULAT-PAYO sa mga nabanggit.

— K U P O N —

PANGALAN (Kabuuang pangalan sa ina at ama)

KAPANGANAKAN (huwan, petsa, at taon)

TIRAHAN (bayan, lalawigan, lunsod.) Sumusuri ng Ugali at Asal, ng Kapalaran.

SULIRANIN (sangay big.)

(maaaring sulatin sa ibang papel, gawin lamang sa wikang pang-bansa.)

Khelly JOESANDI*
(J.B.S.)

ST. JUDE'S CLINIC & MATERNITY

302 Maria Clara, Sampaloc, Manila

Tel. 3-34-98

DR. RAMON ATIENZA, JR.

Nag-espesyalista sa Unibersidad ng Harvard, Cook County Hospital, Michael Reese at St. Catherine Hospital, Amerika. Sa sakit sa puso, alta presiyon at mga bata.

DRA. FELICIDAD CALIP-ATIENTA

Nag-espesyalista sa Johns Hopkin's Hospital, Cook County Hospital, Women & Children's Hospital at St. Catherine Hospital, Amerika. Sa hindi magka-anak, panganganak, sakit sa matris, at sakit sa obario.

pakli ni Edmundo, —doktor na kung doktor!

Hinawakan ni Edmundo ang bisig ni Gloria nang ito ay humakbang sa bangkang lunday na kanilang sasakyan. Sumunod si Estrella at tinawag ni Edmundo ang kamag-aaral nilang si Edong Musni, upang makatulong niya sa pagsagwan.

—Edong... —ang sigaw ni Edmundo kay Edong Musni, —dito ka na sumama sa amin at nati-tiyak kong tayo ang magtatagumpay, dahil sa lagi kang nananalo sa mga paligsahan ng larong pampalakas.

—Siyanga ba? —nagbibiro namang nasabi ni Edong.

—Huwag ninyong lilimutin... —ang malakas na sigaw ng matandang lalaking amain ni Reynaldo nang ang lahat ay nakasakay na sa bangka, —mayroong paligsahan ang pagpunta ninyo sa palaisdaan? Kung sino ang unang dumating doon ay tatanggap ng gantimpala! Bibilang ako hanggang tatlo at pagkarinig ninyo sa salitang tatlo... ay sigi na! —Bumilang na kayo... —ang sigawan ng mga binatang inip na inip sa gayong uri ng pagliliwaw.

—Isa... —ang malakas na simula ng matandang lalaki, —dalawa... tatloooo!

Parang palasong ibininit, ang mga bangkang lunday ay nagpaligsahan sa bilis ng pagtakbo sa ibabaw ng tubig. Kung mamalasin ang anyo ng nagpapaligsahang yaon, ay ipagkakamali sila sa anyo ng mga ibong lumalakad sa ibabaw ng tubig na inaalon at nagkislap-kislap na parang mga bituin sa kalangitan, kung hatinggabing kalaliman.

Sino kaya sa kanila ang unang darating sa palaisdaan?

Ano kaya ang gantimpalang nakaukol sa magwawagi?
(ITUTULOY)

Ihaw Ng Aking Mga Mata (Buhat sa pahina 33)

hay ng apo ko, Alejandro... Bayaran ko kulob magkano huwag lamang nilang saktan ang ligaya ng puso ko, —sabi ng matandang milyonaryo.

—Sino kaya tatay ang may kagagawa nang kabuktutang iyan?

—Aha, may alinlangan ka pa ba? Sino pa kundi ang kinatuwaan nating mga pulubi. Tala-gang inihandang mabuti ang pag-nanakaw sa aking apo, Magbayad sila... utangin ko ang buhay ng mga walang hiyang batang kinasangkapan upang manakaw ang aking apo.

—Pasing... tatay... kailangan nating magpakasakit alang-alang

sa marami pa nilang pahihirapan. Kung hindi natin ipadarakip ang mga lapastangan at agad tayong susunod sa kanilang kahilingan ay lalong uusbong ang kanilang kasamaan at magpapatuloy ang kanilang pamiminsala.

—Andoy... maawa ka sa ating anak. Ikamamatay ko ang iyong gagawin. Nakalagay sa sulat na papatayin nila si Lulu kapag tayo'y nagbigay alam sa maykangpangyarihan.

—Tubusin na natin Andoy ang aking apo. Huwag ka nang magmakaingay anak ko.

—Opo, tutubusin natin si Lulu nguni't ipadarakip ko rin sila.

Inakbayan ng manggagamot

ang kanyang asawa at ama.

—Lakasan ninyo ang inyong loob. Ilip ako ng paraan upang makaganti sa kanilang ginawa.— ang patuloy ng manggagamot.

Iniwan ni Alejandro ang dalawa at lumapit sa telepono.

x x x

Pagkaraan pa ng ilang sandali, ay dumating sa tahanan ni Dr. de Leon ang dalawang tiktik na kanyang tinawag.

—Magtuloy kayo... —anyaya ng manggagamot nang ipakita sa kanya ang tsapa. —ang akala ko ay mga tauhan kayo ng Meralco at ang aming ilaw ay inyong aayusin.

—Sinadya po namin doktor ang

kasuutang ito pagka't ayon sa sulat na binasa ninyo sa telepono ay binabalaan kayo kapag nagsumbong sa pulis, —tugon ng isang tiktik.

—Siya pong tunay.

—Kaya po naniniwala kami na mayruong taong nagtatanod dito sa inyong bahay upang alamin kung nagbigay alam kayo sa pulis.

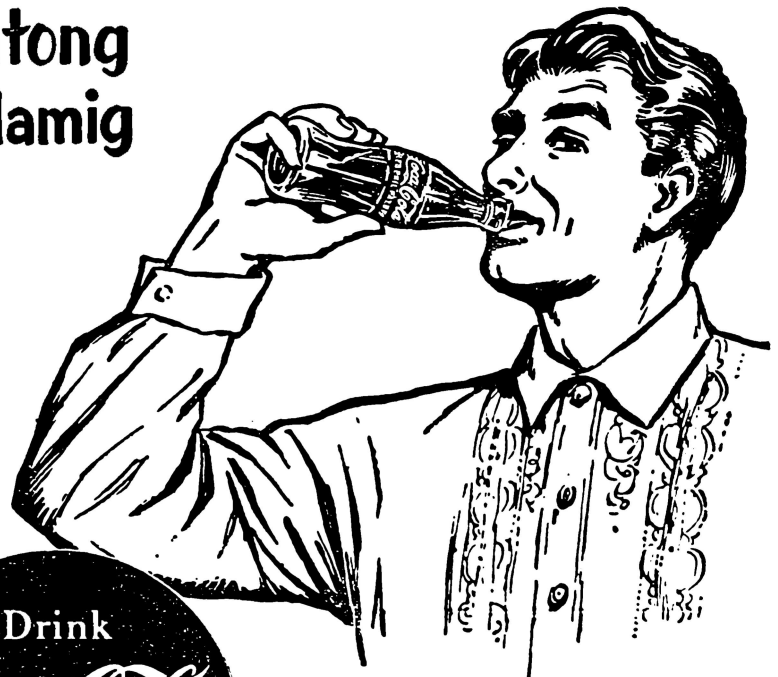
—Salamat sa inyong pagmamalasakit sa amin.

—Samakatuwid doktor ay naniniwala kayong may kinalaman sa kidnapang ito ang tatlong batang pulubi?... —patuloy ng tiktik

Coca-Cola...at tanging Coca-Cola ...ang nagdudulot sa inyo nitong pampalamig

Ito'y nasa katamtamang botelya ukol sa ganap na pampalamig

Nais ang pinakamabuting pampa'am'g — Hingin ang Coca-Cola. Ang may uri, dalisay at ang di mapantayang lasa nito ang siyang nagpabantog sa daligdig na pinakamabuting inumin. At isang tanging paraan lamang upang matamo ang ganitong kadalisayan, uri at lasa. Bumili ng Coca-Cola. Inumin ito at inyong isipin kung bakit nga masarap, nagpalamig na Coca-Cola ay naging pinakabantog na inumin sa daligdig. Ito'y mura ... 10¢ lamang.

PINAHINTULUTANG MAGSABOTELYA

San Miguel Brewery